

Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej

Na podstawie art. 14j ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2005 r Nr 8, póź. 60 ze zm.), Skarb Państwa - Nadleśnictwo wnosi o udzielenie interpretacji indywidualnej dotyczącej art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r, o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. 2006 r., nr 121, póź. 844 ze zm.)

Zgodnie art. 32 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, póź. 435 ze zm.) **„...Lasy Państwowe jako jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej reprezentują Skarb Państwa w zakresie zarządzanego mienia...”** Powyższe określa status Lasów Państwowych jako reprezentanta interesów Skarbu Państwa jako pełnoprawnego uczestnika obrotu prawnego. W oparciu o wyżej cytowaną ustawę o lasach **„...w ramach sprawowanego zarządu Lasy Państwowe prowadzą gospodarkę leśną, gospodarują gruntami i innymi nieruchomościami oraz ruchomościami związanymi z gospodarką leśną a także prowadzą ewidencję majątku Skarbu Państwa”...** (art. 4 ust. 3 w/w ustawy). Obok gruntów leśnych, na których prowadzi się *stricte* gospodarkę leśną. Nadleśnictwo posiada w swoim zarządzie również grunty, które w ewidencji gruntów i budynków sklasyfikowane są jako tereny różne (Tr) i podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (art. 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, Dz. U. z 2006 r. Nr 121, póź. 844 ze zm.).

Na gruntach tych posadowione są napowietrzne linie energetyczne, które nie stanowią własności nadleśnictwa lecz właściwych zakładów energetycznych. Art. 3 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wskazuje, iż obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości, w tym wypadku ciąży na **„...jednostkach organizacyjnych Lasów Państwowych, faktycznie władających nieruchomościami...”** (art. 3 ust. 2 w/w ustawy). W przypadku owych gruntów Nadleśnictwo pozbawione jest władania tymi gruntami. Do chwili złożenia niniejszego wniosku Nadleśnictwo płaciło jednak podatek od nieruchomości od powierzchni gruntów zajętych faktycznie przez zakłady energetyczne dla potrzeb eksploatacji napowietrznych linii energetycznych.

W związku z zaistniałym stanem faktycznym Nadleśnictwo ponosi znaczne straty, a mianowicie:

1) grunty, na których zlokalizowane są linie energetyczne, nie objęte są żadną umową cywilnoprawną, a zatem nie przynoszą żadnego dochodu z tytułu np. dzierżawy (art. 252 k.c.),

2) nie jest możliwe również prowadzenie na tych gruntach racjonalnej gospodarki leśnej poprzez wprowadzenie upraw leśnych, ponieważ eksploatacja linii energetycznych na **to** nie pozwala chociażby ze względów bezpieczeństwa, wykluczając tym samym ustawowy obowiązek Lasów Państwowych polegający na powiększaniu zasobów leśnych (art. 8 ust. 4 ustawy o lasach),

3) generuje znaczne koszty związane z odprowadzaniem należnego podatku od

nieruchomości za grunty, na których zlokalizowane są linie energetyczne (tereny różne -

Tr) faktycznie ich nie użytkując i nimi nie władając,

Zdaniem Nadleśnictwa grunty pod liniami energetycznymi bezspornie służą działalności gospodarczej prowadzonej (niewątpliwie) z zyskiem przez zakład energetyczny i nie są zagospodarowane dla potrzeb gospodarki leśnej. Fakt ten jednoznacznie wskazuje, iż Nadleśnictwo zostało pozbawione

faktycznego władztwa nad gruntami. Prawo energetyczne, w oparciu o które funkcjonują zakłady energetyczny, wskazuje jednoznacznie, iż „Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją prądu lub energii, magazynowaniem paliw gazowych, w tym skroplonego gazu ziemnego, skraplaniem gazu ziemnego lub regazyfikacją skroplonego gazu ziemnego jest obowiązane utrzymywać zdolność urządzeń, instalacji i sieci do realizacji zaopatrzenia w te paliwa lub energie w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych ...” (art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, Dz. U. z 2006 r. Nr 89, póź. 625 ze zm.). Zakład energetyczny wykonuje systematycznie prace zmierzające do niezakłóconego przesyłu energii, poprzez np. usuwanie konarów bądź całych drzew zachodzących na linie, sukcesywnie mineralizując tereny pod nimi oraz naprawiając szkody powstałe w wyniku wypadków losowych. Ponadto linie energetyczne są stale modernizowane w sposób polegający m. in.: na wymianie słupów drewnianych na żelbetowe, wymianie przewodów gołych na izolowane w układzie pionowym bez zmiany dotychczasowej trasy ich przebiegu, co znacząco wpływa na wzrost wartości majątku oraz poprawę standardów eksploatowanych sieci przesyłowych. Bezsprzecznie świadczy to o faktycznym posiadaniu i użytkowaniu tych gruntów. Zgodnie z art. 336 k. c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Z powołanej regulacji wynika, że posiadanie jest kategorią ściśle związaną z władztwem faktycznym nad rzeczą. Władztwo to stanowi związek posiadacza z rzeczą. Ten związek musi być faktyczny, czyli zapewniać posiadaczowi możliwość wpływu na rzecz przy użyciu bezpośrednich środków fizycznych, przy czym wystarczy sama możliwość sprawowania faktycznej władzy nad rzeczą do czego przecież obliguje zakład energetyczny wcześniej cytowane prawo energetyczne.

Zakłady energetyczne są świadome, że napowietrzne linie energetyczne posadowione są na gruntach Skarbu Państwa w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe Nadleśnictwa w rozumieniu wyżej cytowanej ustawy o lasach, a więc ich posiadanie ma charakter posiadania zależnego.

W myśl art. 3 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, w odróżnieniu od poprzednio obowiązującej regulacji prawnej zawartej w art. 2, wprowadzono jednoznaczne rozróżnienie podmiotów, na których ciąży obowiązek podatkowy w podatku od nieruchomości i za podatnika tego podatku uważa także posiadacza nieruchomości. Na uwagę zasługuje tu wcześniej przywołany fakt, iż Nadleśnictwo tylko zarządza w imieniu Skarbu Państwa nieruchomościami i obiektami, a faktycznie nieruchomościami pod liniami energetycznymi włada zakład energetyczny, który ustawowo został zobowiązany do dbania o urządzenie i to na nim spoczywa obowiązek układania swoich stosunków prawnych w taki sposób, aby możliwa była realizacja nałożonych na niego obowiązków.

Konstrukcja podatku od nieruchomości wskazuje, że należy on do grupy podatków od posiadania majątku, co oznacza, że obowiązek podatkowy ciąży, co do zasady, na podmiocie, który faktycznie włada tym majątkiem, co również podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uchwale z 6 września 1995 r. (sygn. akt

W 20/1994).

Warto w tym miejscu przytoczyć wyrok WSA w Olsztynie, w uzasadnieniu którego stwierdzono: „...*Prawodawca położył nacisk na faktyczne władanie nieruchomościami (a więc ich posiadania) przez nadleśnictwa, co nie jest tożsame z zarządem nad nimi Z treści regulacji należy też wyprowadzić wnioszek (a contrario), że obowiązek podatkowy nie ciąży na nadleśnictwach^ jeżeli nie władają one faktycznie nieruchomościami znajdującymi się w ich zarządzie (nie posiadają ich)...*”⁹⁹
Wyrok WSA w Olsztynie z dnia 27.02.2008 r, I SA/Ol., wyrok NSA z 18.10.2007 r, KFSK 1129/06.

Biorąc powyższe pod uwagę, stosownie do art. 14a §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. -Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2005 r. Nr 8, póź. 60 ze zm.), Skarb Państwa — Nadleśnictwo zwraca się z zapytaniem, kto, po uwzględnieniu istniejącego stanu faktycznego, winien odprowadzać należny podatek od nieruchomości od gruntów (terenów różnych - Tr), na których zlokalizowane są linie energetyczne ?

W ocenie Nadleśnictwa , zaistniały stan faktyczny, przywołana argumentacja jak również istniejące orzecznictwo w opisanej wyżej sprawie, pozwalają na stwierdzenie, iż to właściwy zakład energetyczny winien odprowadzać do Urzędu Gminy należny podatek od nieruchomości od gruntów sklasyfikowanych w ewidencji gruntów i budynków jako tereny różne (Tr), na których to zlokalizowane są linie energetyczne, którymi faktycznie włada, prowadząc tam działalność gospodarczą.

Zgodnie z art. 233 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, póź. 553, z późn. zm.), kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Oświadczam, że zapoznałem się treścią art. 233 § 1 Kodeksu karnego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

Oświadczam, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, postępowania kontrolnego organu kontroli skarbowej oraz, że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego lub organu kontroli skarbowej.